

DANI ATKINS **A MI TÖRTÉNETÜNK**

GABO

ELSŐ RÉSZ

Az a nap, amely egész életünket megváltoztatja, megérdemelné, hogy valamivel kiemeljük a hétköznapi sorából. Szóljanak a hangok! (Később fognak is.) Jöjjenek a villámok, dörögjön az ég! Kinéztem az ablakon, de csak a verőfényes, őszi reggelt láttam, meg egy maréknyi rozsdavörös levelet, amelyet konfettiként söpört az utcán az enyhe szellő.

A gyomrom diónyira zsugorodott az idegességtől. Annyira remegett a kezem, hogy biztosra vettem, nem fogom tudni kisminkelni magam, pedig a piperém úgy sorakoztak a fésülködőasztalon, mint eszközök a műtőben. Gyakorlásképpen rámosolyogtam a tükörképemre. Nem is rossz. Mély levegőt vettem, és nyugalmat erőltettem magamra. Így már jobb. Persze, természetes, hogy így érzek. Melyik nő ne izgulna egy ilyen napon? Talán egy ital segített volna rajtam, de még csak az hiányzott volna, hogy alkoholos lehelettel állítsak be a templomba. Igaz, ő nagyon jó viccnek találta volna.

– Szó sem lehet róla – közöltem a tükörképemmel. Miközben óvatosan kifestettem magam, időről időre a szekrényajtóra tévedt a tekintetem, ahol az elegáns és stílusos ruha lógott a műanyag zsákban. Amikor először megpillantottam, azonnal tudtam, hogy ez lesz a tökéletes választás. Nagyon szerettem volna szép lenni

ma, az ő kedvéért. Nem mintha őt érdekelné, hogy nézek ki... legalábbis felöltözve. Őszintén, Emma, korholtam a tükörképemet, miközben mindenféle oda nem illő, nagyon is élénk kép villant fel lelki szemeim előtt. Ez aztán az illetlenség!

Kopogtak a bejárati ajtón. Felpattantam, de még ki sem értem a szobából, amikor hallottam, hogy valaki kinyitotta, aztán hangok töltötték meg az előszobát. A ház lassan megtelt családtagokkal és barátokkal. Néhányan nagyon messziről utaztak ide, hogy ma velem lehessenek. Mindig volt, aki ajtót nyisson. Nagyon hálátlan gondolat tölem, hogy jobb lett volna, ha úgy készülődhetek a mai eseményre, hogy nem vonják el a figyelmemet?

Hallottam, ahogy a családtagjaim a szomszédos szobákban sürgölődnek, és arra gondoltam, mostanra már fel kellett volna öltöznöm. Ha nem csipkedem magam, még a végén elindulnak nélkülem. Ezen a lehetetlen gondolaton elnevettem magam. Az ablakhoz léptem, hogy lássam, ki érkezett meg. Egy fehér kisteherautó parkolt a ház előtt, a virágkereskedőé, óvatosan pakolták belőle a virágainkat. Na, jó, most aztán tényleg késésben vagyok. Már csak annyi időm van, hogy kezdjek valamit a hajammal, és beleugorjak a ruhámba.

Képtelen voltam eldönteni, hogy kiengedjem vagy feltűzzem a hajamat, de aztán elképzeltem, ahogy végigsimítja vörösésbarna fűrtjeimet, az ujja köré csavarja őket, és úgy húz magához. Nincs több kérdés. Kiengedem, hagyom, hogy a vállamra omoljon, ahogy máskor is. Mielőtt levettem volna selyemköntösömet, a tükörbe pillantottam, és félresodortam a homlokomról a frufrumat. Előbukkant a heg, ami a hajam tövéénél még most is jól látszott. Végig húztam az ujjamat a fehér, kissé kidudorodó sebhelyen, és egy pillanatra lehunytam a szememet, amikor eszembe jutott, hogyan

szereztem. Az az este mindnyájunkon nyomot hagyott, és bár csak én viseltem látható jelét, tudtam, hogy soha semmi sem lesz már ugyanolyan, egyikünk számára sem. Hány élet változott meg egyetlen éjszaka alatt, hány jövőt kellett újraírni!

Visszaengedtem a frufrumat. A tükör hullócsillagként tükrözte vissza az eljegyzési gyűrűm fényét az őszi napsütésben. A baleset éjszakáján még másik gyűrűt viseltem, de az a szakadék alján végezte. Hosszú történet. Szerencsétlen eset, de nem annyira szerencsétlen, mint beleszeretni egy titokzatos idegenbe. Minden esküvői magazint és könyvet elolvastam, amihez csak hozzáfértem, de erről a témáról mindegyik bölcsen hallgatott. Mit lehet tenni, ha két héttel az esküvőnk előtt azon kapjuk magunkat, hogy egyszerre két férfiba vagyunk szerelmesek?

ELSŐ FEJEZET

Persze, adja magát a feltételezés, ennek ellenére a szarvas okozta a balesetet, nem pedig az elfogyasztott daiquiri koktélok, és pláne nem Caroline vezetési stílusa, mivel ő egész este nem ivott a limonádénál komolyabb italt.

Lánybúcsúhoz képest elég visszafogottra sikerült az este. Semmi feltűnősködés. Se egy sztriptíz táncos, se egy „elkelt” feliratú póló, se részeg dorbézolás, aminek az emlékétől még hónapok múlva is feláll az ember hátán a szőr. Úgy éreztem, huszonhét évesen talán már öreg vagyok a féktelen bulizáshoz, ami egyetemi napjaim meghatározó eleme volt. De ettől még mind jól éreztük magunkat. Tízen eltöltöttünk egy pihentető napot egy wellness hotelben. Az egész napos kényeztetés, masszázs és hidratáló kezelések sora után áttettük a székhelyünket a hotel bárjába, ahol állítólag a világ legjobb koktéljait szolgálják fel, ha Manhattant nem számítjuk. Én még sosem jártam New Yorkban, de ha a helyiek ilyeneket isznak, mindenképpen megér egy látogatást.

Az első kör ital után Sheila, a jövődöbéli anyósom felpatant.

– Ne mondd, hogy már mész is! – kiáltottam fel csalódottan.

– Muszáj – mosolygott bocsánatkérően. – Szegény Dennis egész nap egyedül volt. Már hívtam is taxit, néhány percen belül megérkezik.

Mosolyogva álltam fel.

– Kikísérlek.

Átverekedtem magam a lábakból és táskákból álló akadálypályán, és belé karoltam. Nagy nehezen kijutottunk a tömegből a folyosóra. Az utunk a legjobb barátnőm, Amy mellett vezetett, aki a pultnál ült egy bárszéken, és italokat rendelt. Testbeszédéből és halk, provokatív nevetéséből sejtettem, hogy nem csak néhány daiquirit szeretne a fiatal pultostól. Arcába hulló szőke hajával és tökéletes, fehér fogaival – amelyeket akár meg is tudtam volna számolni, amilyen széles mosolyt villantott Amyre – inkább egy fiúbanda tagjának képzeltem volna, mint pultosnak. Szinte sajnáltam – végül is a halat is megsajnáljuk, amikor látjuk, hogy mindjárt horogra akad. A fiú még nem tudta, hogy esélye sincs.

A bár homálya után vakítóan fényesnek tűnt a folyosó. Könnybe is lábadt tőle a szemem.

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttél, Sheila – fordultam hozzá. Először meglepődtem, amikor elfogadta a meghívást. Persze már régóta családtagnak tekintettem. Évek óta anyu barátnője volt, rajtuk keresztül ismerkedtünk meg Richarddal. Igaz, ez kétéves korunkban történt, úgyhogy nem sokra emlékszem belőle.

– A világért sem hagytam volna ki – felelte, és úgy ölelt magához, mint anyamedve a bocsot. Könnybe lábadt a szemem, amikor gyengéden a fülembe súgta, ami mindkettőnknek egész

nap a fejében járt: – Olyan kár, hogy édesanyád nem volt itt velünk.

Hozzá bújva bólintottam, és körülengett a Chanel No. 5 illata. Nem voltam biztos benne, hogy meg tudok szólalni. Elengedett, de amikor hátraléptem, szorosan megfogta mindkét kezemet.

– Minden rendben lesz, Emma, majd meglátod.

Néztem, ahogy a beül a taxiba, integettem neki, de amint a kocsi elhajtott a hotel bejárata elől, leolvadt az arcomról a mosoly. A fejemben visszhangzottak a szavai. Anyunak ma itt kellett volna lennie, velünk élvezni a kényeztető kezeléseket, úgy tenni, mintha megbotránkoztatnák az erkölcstelen nevű koktélok. Ismét könnybe lábadt a szemem, és ezúttal nem a túl erős fény miatt.

Ebben a pillanatban kinyílt a mosdó ajtaja, és Caroline barátnőm, a harmadik muskétás lépett ki rajta. Amikor meglátott, nagy léptekkel rohant át az előtéren, arcára kiült az aggodalom.

– Emma, mi a baj?

– Semmi. Csak kikísértem Sheilát.

Remegett az ajkam, miközben rámosolyogtam, és ahogy vigasztalóan átkarolta a vállamat, majdnem összeomlott bennem a nagy gonddal fenntartott egyensúly. El sem kellett magyaráznom neki, miért lettek úrrá rajtam ilyen hirtelen az érzelmeim. Kérdés nélkül is tudta, ahogy csak az ember legjobb barátnői szokták, akik egész életében ismerték.

Gyengéden beteretelt oda, ahonnan az előbb lépett ki, minden nő menedékhelyére, a női mosdóba. Csak egyszer álltunk meg, a bár bejáratánál, ahol Caroline megvárta, míg Amy felénk néz, aztán egy határozott bólintással és egy rám vetett, jelen-

tőségteljes pillantással üzent neki. A gyakorlatlan szemnek úgy tűnhetett, valamilyen idegi alapú panasa van, de triónk harmadik tagja olyan tisztán értette, mintha Caroline megafonba kiabált volna. Amy könnyedén leugrott a bárszékről, és szó nélkül otthagya a csapost, vissza sem nézett.

Együttérzéssel hallgatták, miért hatottak rám így Sheila szavai. Még néhány önsajnáló könnyet is megengedtek, csak azután léptek akcióba, mint a gyakorlott szerelők a boksztucában. Caroline kihúzott egy marék kéztörölt a fali adagolóból, Amy pedig piperéket kotort elő a táskájából, hogy helyrehozzam a sminkemet, amit a sírással tönkretettem.

Türelmesen megvárták, hogy kifessem magam. Törődésük lassacskán kihúzott abból a sötét gödörből, amibe beleestem.

– Jobb már? – kérdezte Amy, és szorosan átölelt, miután visszaadtam neki az alapozóját és a púderét.

Bólintottam, aztán megfordultam, és farkasszemet néztem a tükörképünkkel. Mindketten mosolyogtak rám, és átkarolták a derekamat. Caroline-t alsó tagozatos korom óta ismertem, és Amyt is majdnem ugyanolyan régen. Igaz, volt egy rövid időszak az életünkben, amikor eltávolodtunk egymástól, de abban az egy évben, amikor visszaköltöztem Hallingfordba, újra felvettük barátságunk fonalát, és tovább gombolyítottuk. Alig látszott rajta a kihagyott idő.

A köztünk lévő kötelék szinte tapintható volt, arany, elszakíthatatlan fonál, ami olyan erősen fűzött össze minket, mint gyerekkorunkban. Egy pillanatig sem haboztam, amikor ki kellett választanom a két koszorúslányomat. Mindketten több mint húsz éve gyakoroltak már erre a szerepre. Senkire sem számíthattam annyira, mint rájuk.

– Most már mehetünk? – kérdezte Amy. Nyilvánvalóan türelmetlenül várta, hogy visszatérhessen a bárpulthoz.

Tudtam, hogy Caroline nem fogja kibírni.

– Nagyon sietős neked. Ennek biztos semmi köze a pultozhoz, igaz?

Amy pajkos mosolyt villantott.

– Talán. Azt hiszem, mindjárt véget ér a műszakja.

Caroline az órájára pillantott, aztán rám kacsintott.

– Naná. Nem maradhat fenn túl sokáig... Holnap iskola.

– Nem, holnap szombat – javította ki reflexszerűen Amy, aztán leesett neki a tantusz, és torz mosolyra görbült a szája. – Haha, nagyon vicces.

Nem sokkal éjfél után a vendégek úgy döntöttek, elteszik magukat másnapra. Néhányuk előtt hosszú út állt még hazáig. Tudtam, hogy két hét múlva, az esküvőm napján mindnyájukat újra látom. Erre a gondolatra szokásos módon kirázott a hideg – részben az idegesség, részben az izgalom, részben... valami más miatt. Újra megborzongtam, amikor kiléptünk a parkolóba, a hideg márciusi estébe. Magam köré fontam a karomat, hogy távol tartsam a csontig hatoló szelet, ami könnyedén átfúj a vékony, ujjatlan ruhámon.

Caroline bepattant az autójába, és beindította a motort, miközben én talán túlságosan lelkesen ölelgettem a barátnőt, akik velem töltötték a napot. Eklektikus válogatás volt: a régmúlt iskolai napok, az egyetem és a munka adta nekem őket. Reggel még idegenek voltak egymás számára, de estére

már a legjobb barátságban váltak el. Vagy csak a koktél beszélt belőlük?

Amikor az utolsó vendéget is elvitte egy taxi vagy egy jól nevelt pár, odaszaladtam Caroline kocsihoz. Láttam, hogy Amy már bent ül, és lestoppolta az anyósülést. Hátrafordult, amikor kinyitottam a hátsó ajtót, és elegánsan beültem a meleg és barátságos autóba.

– Nem akartál itt ülni, ugye? – kérdezte a rá jellemző, őszinte búvájjal. Megnéztem, mekkora hely maradt a lábamnak. Nem vagyok egy óriás, de azért legalább tizenöt centiméterrel magasabbra nőttem, mint Amy. – Csak, tudod, rosszul leszek, ha hátul ülök – folytatta.

– Persze, a sok daiquiritól – torkolta le Caroline. Lepakcsolta a belső világítást, becsatolta az övét, és jóindulatúan mosolygott ránk. – Harminc fontos takarítási díjat számítok fel, ha összehányjátok a kocsimat.

– Menjünk már! – szólt rá Amy, aztán hozzám fordult, és jó hangosan azt súgta: – Úgy morog, mint egy medve, ha nem iszik eleget.

Háromnegyed óra volt az út a kisvárosig, ahol felnőttem, ahonnan boldogan törtem ki, amikor egyetemre mentem, ahová, azt hittem, sosem térek vissza, miután megkaptam az első állásomat Londonban, és ahová egy évvel korábban kénytelen voltam visszaköltözni.

A vidéki utakon alig járt valaki. Ez nem lepett meg, hiszen már elég késő volt. Még mindig furcsa volt, mennyire más itt, mint a londoni lakásomban, ami előtt éjjel-nappal szakadatlanul dübörgött a forgalom. Ahhoz képest, hogy vidéken születtem és nevelkedtem, imádtam a nagyvárost.

Aznap este kicsit esett az eső, és a fekete aszfalra lassan ráfagyó víz visszatükrözte a fényszórót. Március eleje volt, de még téli hideg. Reméltem, hogy az esküvőig kicsit felmelegszik az idő, különben kénytelen lettem volna túrázóknak gyártott aláöltözetet viselni az ujjatlan menyasszonyi ruha alatt.

Elöl azon vitakozott a két lány, hiba volt-e Amy részéről, hogy megadta a telefonszámát a pultosnak. Gondolom, nem nehéz kitalálni, ki rosszalotta a lépést. Caroline boldog volt a párjával, Nickkel már vagy... nos, végtelennek tűnő idő óta, és ferde szemmel nézte Amy kissé kalandosabb szerelmi életét. Az én kapcsolatom Richarddal már sokkal inkább az ínyére való volt – gyerekkori szerelem, néhány külön töltött év után eljegyzés és házasság. Azt szokta mondani: mesébe illő.

– Az a férfi, sőt kisfiú, aki egész este azon van, hogy minél mélyebbre nézzen a dekoltázsodba, nem érdemli meg a telefonszámodat – korholta Amyt Caroline.

Ezen vihogtam, de azt azért nekem is be kellett látnom, hogy a pultos tényleg sokkal többet beszélgetett Amy mellével, mint mondjuk az arcával.

– Rosszul vagyok – jelentette be szégyenlősen Amy.

– A szégyentől? – kérdeztem viccesen.

Válaszul Amy öklendezni kezdett.

Caroline az utasa felé fordította a tekintetét. Még a sötét kocsiban, a kivilágítatlan úton is egyértelmű volt, hogy valóra vált a humoros jóslat.

– Jézusom, Amy! Tarts ki, mindjárt félreállok! Itt túl szűk az út.

– Nem tudok várni – böfögte Amy.

– A lábadnál van egy szatyor – közölte Caroline.

Ez volt az utolsó normális pillanat, amit a triónk együtt töltött.

Utána minden egyszerre nagyon gyorsan és nagyon lassan történt. Még mielőtt rászólhattam volna, hogy ne tegye, Amy kikapcsolta az övét, és a szatyorért nyúlt. Caroline figyelme megoszlott az út és a hányás küszöbén álló barátnő között, így vett be egy éles kanyart, ami mögött, közvetlenül előttünk egy hatalmas szarvasbika állt az út közepén, a fényszóró fényében.

Valaki káromkodott, még az is lehet, hogy én, de ezt elnyomta az autógumik csikorgása, miután Caroline a fékbe taposott, aztán hirtelen elrántotta a kormányt, hogy el ne üsse az állatot, ami a legnagyobb nyugalomban álldogált a fehér vonalon, mintha egész este ráérne elmenekülni. Lehet, hogy az állatok is úgy élik meg a baleset előtti utolsó pillanatokat, mintha végtelen hosszú idő állna rendelkezésükre, hogy felmérjék a helyzetet, végiggondolják, tegyenek-e valamit, vagy inkább ne tegyenek semmit, miközben várják a becsapódást. Nekem legalábbis így tűnt.

Láttam, ahogy Amy felegyenesedik az ülésben, és elzöldül az arca, de már nem a hányingertől. Láttam, ahogy a szarvas egyre csak nő előttünk, aztán hirtelen a füves domboldal került a szemem elé, ami az út mellett húzódott. Túláságosan gyorsan közelítettünk felé.

Amikor nekiütköztünk, hirtelen minden felgyorsult. A kocsi visszalökte a becsapódás ereje, és bár Caroline kétségbeesetten tekerte a kormányt, hogy visszamanőverezze a kocsit az útra, esélye sem volt elkerülni a balesetet. A biztonsági öv mé-

lyen belém vágott, amikor előrebuktam, majd vissza. Hallottam a puffanást, ahogy kinyílt a légzsák. Most már ki sem láttam tőle az ablakon. De Caroline kocsija régebbi típus volt, és csak a vezető oldalára szereltek ilyen védelmi rendszert. Valamikor a csattanás után történt, amíg erősen behunytam a szememet – amikor felnéztem, Amy már nem volt ott.

És még mindig nem ért véget. Olyan volt, mint egy rémálom, amiből képtelenség felébredni. Felborultunk. Az egyik pillanatban még a kerekek alatt volt az út, a következőben a kocsi már a tetején csúszott és pörgött megállíthatatlanul. Nyomában narancssárga szikrák pattogtak. Fűlsiketítő volt az aszfalton csikorgó fém hangja, és csak akkor maradt abba, amikor az autó végül elhagyta a jeges utat, és hátrafelé belezuhant az utat szegélyező árokba.

Nem ajultam el, és azóta sem tudom eldönteni, hogy ez inkább áldás volt vagy átok. Belém hasított az éles fájdalom, amikor a fejem nekiütődött egy fémdarabnak, ami néhány perccel korábban még a kocsi tetejéhez tartozott. Úgy nézett ki az autó, mint egy üdítő doboz, amit összegyűrt egy óriás. Mindkét oldalon csak sarat és gyökereket láttam. Igazából az is nagy dolog, hogy egyáltalán bármit is láttam, mert az egyetlen fényforrást az a fényszóró jelentette, ami valami isteni csoda folytán még mindig működött. Igaz, a kocsi fekvési szögének köszönhetően a koromfekete eget világította meg. Úgy hasította ketté a sötétséget, mint egy jelzőfáklya.

A vezető oldali ülésből, ami kiszakadt a helyéből, és összenyomta a lábamat, Caroline zokogását hallottam. Halálra

rémült. Megpróbáltam felé nyújtani a kezemet, de az ülése odaszegezett a helyemre.

– Caro! Jól vagy? Megsérültél?

Ettől még hangosabban sírt, aztán hosszú sikolyt hallatott – először azt hittem, valamilyen állat adta ki ezt a hangot. Lehet, hogy mellettünk fekszik a szarvas is? Végül mégis elütöttük? Aztán felfigyeltem a sikolyok közti, kapkodó levegővételre, és felismertem a barátnőm hangját. Egyértelmű volt, hogy sokkos állapotba került.

– Mi történt? Hol vagy?

– Itt vagyok, Caroline. A hátsó ülésen. Megsérültél?

Teljesen összezavarodott a kérdéstől.

– Megsérültem-e? Nem. Miért? Mi történt?

Bár nem vagyok orvos, még én is ki tudtam találni, hogy sokkot kaphatott.

– Balesetünk volt, Caro – magyaráztam, és magam is meglepődtem, milyen nyugodt és fegyelmezett hangon beszélek.

– Elénk került egy állat az úton, és... balesetünk volt.

– Balesetünk?

Nem feleltem azonnal. Nem tudtam, mit mondjak neki, mert úgy éreztem, egy-két pillanatra járunk a hisztériától, pedig nagyon-nagyon fontos kérdésem volt a számára.

– Caroline! Látod Amyt? Ott ül melletted?

Nem láttam, de éreztem, ahogy megmozdul, feltérdel, majd átmászik az anyósülésre, mintha csak meg akarna bizonyosodni arról, amit a szemével lát. Ebből legalább annyi kiderült, hogy tud mozogni, nem sérült meg súlyosan.

– Nincs itt! Nincs itt! Hová lett? – Megjelent az arca a két támla között. Ide-oda járt a tekintete, a hátsó ülést pásztázta.

– Ott van veled, hátul?

Az ajkamba haraptam, és nagyot nyeltem, mielőtt feleltem volna. Nagyon igyekeztem nem észrevenni a hatalmas, Amy alakú lyukat a betört szélvédőn, aminek a széleiről valami sötét folyadék csöpögött.

– Azt hiszem, kizuhant, Caro. Pont az ütközés előtt csatolta ki az övét...

– De akkor jól van? Akkor nem volt a kocsiban az ütközés-kor, akkor jól van, ugye?

Olyan volt, mintha egy ötévessele beszélgetnék. Vajon csak a sokk tette, vagy Caroline beverte a fejét? A szélvédőre pillantottam, vagyis arra, ami maradt belőle. Tölcsér alakban dudorodott ki. A lyukat néztem, és próbáltam nem arra gondolni, hogy Amy vére csöpög belőle.

– Caroline, ki kell szállnod, meg kell keresned Amyt!

– Nem – ellenkezett, és hevesen rázta a fejét. – Nem lehet. Nem szabad. Baleset után nem szabad mozogni.

Hogy lehet, hogy ez a szabály megmaradt a fejében, miután átmenetileg elhagyta a józan esze?

– Igen, tudom, de Amy megsérült. Kiesett a... – Képtelen voltam befejezni a mondatot, mert nem akartam túl képszerűen leírni a történeteket, hiszen Caroline így sem volt túl jó állapotban. – Nincs a kocsiban, érted? Meg kell keresned, meg kell nézned, jól van-e. Megteszed a kedvemért?

Caroline rám nézett, és az arcán őszinte rémület tükröződött. Én is félttem, többek között attól, mit fog találni az úton.

– Te is jössz, ugye? Együtt keressük meg. – Nyilván nem vette észre, vagy csak nem fogta fel, hogy az ülése alá szorult a lábam, csapdába estem.

– Nem tudok kiszállni – mondtam, és bár nagyon bátran viselkedtem, most észrevettem, hogy míg vele beszéltem, egész idő alatt ömlött a könny a szememből. Most már a hangom is sírós volt. – Nem tudok megmozdulni, neked kell menned. Neked kell megkeresni Amyt, aztán segítséget hívni. Kérlek, Caroline!

Kétségbeesésem most áthatolt a ködön, ami az ütközés-kor ereszkedett le az agyára. Olyan hevesen bólogatott, mint egy gyerek. Körülnéztem, és láttam, hogy a kocsi egyik ajtaját sem lehet kinyitni, olyan szűk az árok alja. Csak egy út vezetett kifelé.

– A szélvédőn kell kimásznod, aztán fel kell másznod a motorháztetőre, onnan talán már fel tudod húzni magad az árok-partra. Menni fog?

Tudtam, hogy nem kérek könnyűt, de a mentő érkezéséig Caroline volt minden reményünk. A szélvédőre bámult, aztán a műszerfalra támaszkodott.

– Várj! – kiáltottam rá, és kitapogattam az összegyűrődött kabátot, amit még Amy hajított hátra hanyagul. – Ezt tekerd a lyuk szélére, különben szanaszét vág az üveg! – *Mint Amyt*, szólalt meg a fejemben egy iszonyú hang. *Elég!* Nem gondolhattam erre. Nem hagyhattam, hogy eluralkodjon rajtam a pánik.

Caroline sikeresen kijutott a kocsiból, és meglepően könnyedén mászott ki az árokból. Egy kiálló gyökérbe kapaszkodott. Aztán eltűnt a látóteremből.

Végtelen hosszúnak tetszett a várakozás. Tisztában voltam vele, milyen nehéz feladatot bízta rám. A fényszóró csak az eget világította feleslegesen, és a holdat elrejtették a felhők. Gyakorlatilag koromsötét volt, és Amy bárhol fekkhetett az úton. Caroline úgy sétálhatott volna el mellette, hogy észre sem veszi. Hallottam, ahogy szólongatja a barátnőnket, de egyre halkult a hangja, ahogy távolodott a kocsitól. Amy elájult, győzködtem magamat. Csak azért nem válaszol, mert nincs magánál. Más lehetőségre gondolni sem akartam.

Ahogy teltek a percek, megpróbáltam kiszabadítani magam. Két kézzel toltam el magamtól Caroline ülését, minden erőmet beleadtam. De hiába. Meg sem moccan. Már hányingerem volt az erőlködéstől, és a fejsebem, amiről nagyon igyekeztem tudomást sem venni, még erősebben vérzett. A szemembe csöpögött a vér.

Már egy-két perce nem hallottam Caroline-t.

– Caroline, jól vagy? Megtaláltad? – kiáltottam. Nem érkezett felelet. Csak imádkozhattam, nehogy az derüljön ki, hogy a sokkos állapotba került, összezavarodott barátnőm letért az útról, és olyan messzire tévedt a földeken, hogy már nem is hall engem.

Ekkor félelmetes, rémült sikoly törte meg az éjszaka csendjét. Egyetlen, magas, fülsértő sikoly. Egy név.

Caroline megtalálta Amyt.

Nem tudom, mi lett volna velünk, ha éppen akkor nem jár arra. Nem hallottam a kocsit közeledését, de egyszer csak hangok töltötték meg az éjszakát – Caroline sikítása, a gumi csikorgása

a jeges aszfalton, miután valaki beletaposott a fékbe. Megpróbáltam elképzelni, mi történik az úton. Caroline Amy mellett térdel, aki a hasán fekszik, és rájuk vetül a fényszóró csóvája, mint két kisnyúlra, amikor a kocsi előbukkan a kanyar mögül, aztán elgázolja őket a sötétben.

Hála az égnek nem így történt.

Hegyeztem a fülemet, és hallottam az ajtónyitást, aztán egy mély hang beszélt sürgetően Caroline-hoz, de nem értettem, mit mond. A barátnőm válaszolt valamit (jó eséllyel teljesen összefüggéstelenül). Legalább van velünk valaki, aki talán segíthet. Nagyon koncentráltam, de folyton elterelte a figyelmemet az autó irritáló kattogása. Ez a zaj már percek óta tartott, bár néha egy-két másodpercre abbamaradt. Az egyik oldalra dőltem, amennyire beszorult lábam engedte, és vártam, hogy újra elkezdődjön. Csak pár pillanatot kellett várnom, aztán megláttam az összetört műszerfal mögött a kicsi, sárga fényt, amely úgy imbolygott, mint egy csapdába esett szentjánosbogár. De a szentjánosbogár nem közlekedik ilyen furcsa ívben, és fura, elektromos hangja sincs. Hátrébb húzódtam az ülésben, és közben le nem vettem a szemem a szikráról – mintha csak egy összetekeredett kobra lett volna.

Idegesített, hogy nem tudom, mi történik az úton, de nem akartam elvonni az újonnan érkezett figyelmét a saját problémámmal. Amy és vele együtt Caroline pillanatnyilag sokkal fontosabb volt. Újra felhangzott a kattogás és sistergés, amit az addigi legfényesebb szikra kísért.

Csak remélhettem, hogy a másik autó sofőrje már hívott segítséget, mert az én telefonom Caroline-éval együtt a csomagtartóban volt, a táskáinkban. Amyé meg... Hát, annyit

sejtettem, hogy ő most egy darabig nem lesz olyan állapotban, hogy elmondja, hol van a telefonja. (Ha egyáltalán...)

– Elég! – kiáltottam a gonosz hangnak, és észre sem vettem, hogy tényleg megszólaltam, éppen akkor, amikor bekerült a látóterembe egy arc. Valaki lenézett rám az árok széléről.

– Hahó! – szólított meg a férfi. Harmincöt év körül lehetett, sötét, hullámos haja volt, és a helyzet súlyosságát megcáfoló nyugalom ült az arcán. Nyilván aggasztotta, hogy egy csapásra az ő felelőssége lett három baleseti sérült, de ezt nem árulta el sem a hangja, sem a gyengéd mosoly, miközben felmérte az autót és az én állapotomat.

– Helló! – feleltem.

Felemelte az elemlámpáját, és végigpásztázta a kocsii belsejét, majd engem is, a fejem búbjától a lábamig, ami térdtől lefelé eltűnt Caroline ülése alatt. Összevonta a szemöldökét, amikor meglátta a vérző fejsébet, aztán egészen gondterhelt arcot vágott, amikor a lábamhoz ért.

– Maga megsérült – állapította meg. A homlokomhoz emeltem a kezemet, és közben tagadóan ráztam a fejemet.

– Semmiség az egész. A barátnőim! Hívott segítséget? Az egyikük kizuhant a szélvédőn. Hogy van? Minden rendben? És Caroline... Azt hiszem, sokkot kapott.

– Jól vannak – nyugtatott meg, és én nem ellenkeztem a nyilvánvaló hazugság miatt. – Jön már a segítség, addig is a barátnője, Caroline vigyáz a másik lányra...

– Amyre – segítettem ki. Pontosan tudtam, hogy Caroline a jelenlegi állapotában senkire sem tud vigyázni. Ez a pasi miért nem inkább Amyvel törődik?

– Kérem, menjen vissza hozzájuk! – szoltam, amikor észrevettem, hogy az árokpártot és a kocsit méricskéli, és ráébredtem, mire készül. – Én elleszek itt, amíg ideér valaki más.

Rám mosolygott, aztán leugrott, és a motorháztetőn landolt. A deformálódott fém hangosan nyikorgott a súlya alatt. Abból a szögből nehéz volt megítélni, de úgy sejtettem, magas, száznyolcvan centiméternél is magasabb, és izmos.

– Szó sem lehet róla. Inkább megpróbáljuk kiszedni magát onnan, mégpedig most azonnal. Egyébként Jack vagyok – fejezte be a mondatot. Ekkor tűnt fel, hogy amerikai akcentussal beszél.

– Emma – feleltem reflexszerűen, majd mindenféle ok nélkül, egészen logikátlanul hozzátettem: – Két hét múlva lesz az esküvőm.

– Gratulálok – válaszolta, majd a keze köré csavarta Amy kabátját.

– Most volt a lánybúcsú.

Bólintott, de a szélvédőre koncentrált.

– Takarja el a szemét!

Értetlenül néztem rá. Lehet, hogy nem csak Caroline került sokkos állapotba.

– Ki kell ütnöm az üveget, hogy be tudjak mászni magához, másként nem tudok segíteni.

– Felesleges, beragadt a lábam a sofőrülés alá. Megpróbáltam, de nem tudom kihúzni.

Ebben a pillanatban az egész motorháztetőt nappali fénybe borította a műszerfalból kipattanó szikra. Jack a homlokát ráncolta, de a gyengéd mosoly egy pillanatra sem olvadt le az ajkáról.

– Próbáljuk meg még egyszer, jó? Takarja el a szemét!

Engedelmeskedtem, ezért nem tudom pontosan, mi történt a következő pillanatokban, de hallottam néhány hangos puffanást, egy-két nyögést, aztán esőként záporoztak rám az üvegszilánkok. Úgy borítottak be mindent, mint valami halálos jégeső. Tele lett velük a hajam, jutott az arcomra, de még a homlokomra is, a véres sebbe. Le akartam söpörni az arcomról, de a mozdulat közepén megfagytam, amikor Jack rám kiáltott:

– Hozzá ne érjen! Csak rázza meg a fejét!

Tettem, amit mondott, és a szilánkok többsége szerencsére lepotyogott rólam.

Megint elmosolyodott.

– Nem hagyhatom, hogy tönkregye azt a szép arcát az esküvői fotózás előtt – mondta, és bemászott a nyíláson, ahol nemrég még a szélvédő volt.

Amint bejutott a kocsiba, megváltozott a viselkedése. Guguló pózban dermedt meg az első ülésen, és mély levegőt vett. Nem értettem, mi aggasztja, csak amikor követtem a példáját. Benzinszag. Nagyon erős benzinszag. Eddig miért nem csapta meg az orromat? Talán azért, mert túlságosan lefoglalt, hogy rávegyem Caroline-t, induljon Amy keresésére. De most már mindent átítatott a szag, a kocsi hátuljában vágni lehetett volna. Az újabb kattánásokra mindketten a műszerfal felé fordultunk. Egyforma kifejezés ült az arcunkon, amikor összenéztünk.

– Szabadítsuk ki a lábát!

Dühösen ráztam a fejemet.

– Menjen már! Úgysem tud tenni értem semmit, és ha ez az ízé belobban, felesleges, hogy ketten legyünk idebent.

De mintha a falnak beszéltem volna. Megragadta a kart, és annyira hátradöntötte az anyósülést, amennyire csak tudta. A következő pillanatban már mellettem is volt a hátsó ülésen, illetve ami abból maradt. Termetes férfi volt, teljesen betöltötte a teret. Az arca néhány centiméterre volt az enyémtől.

– Helló – vigyorgott, mintha nem lennénk életveszélyben.

Megragadtam a karját, és sürgettem, miközben úgy tűnt, mintha ő akármeddig ráérne.

– Másszon ki innen! Most rögtön!

Úgy rázta meg a fejét, mintha valami egészen nevetséges dolgot mondtam volna.

– Előbb maga, aztán majd én is.

Ki ez az amerikai idegen, aki kockára teszi értem az életét?

– Most azt árulja el nekem – folytatta olyan hangon, hogy az ember azt hihette volna, egy kellemes vacsora fölött csevegünk –, megsérült-e a fején kívül máshol is. Érti a lábát? Mozgassa egy kicsit!

Néhány bokakörzés után eltorzult az arcom a fájdalomtól.

– Semmi baj, minden oké – jelentettem.

Ezzel újabb mosolyt érdemeltem ki.

– Akkor nézzük meg ezt az ülést, jó? – javasolta Jack, és áthajolt rajtam. Kísérletképpen több helyen meglökte.

A látóteremet és az ölemet teljesen kitöltötte ez a kedves (de teljesen meggondolatlan) hős, aki véletlenül keveredett ide, és fejébe vette, hogy az én megmentésem az ő küldetése.

– Elnézést, kénytelen leszek kicsit intimkedni – szabadkozott, aztán mindkét kezét meztelen lábamra tette, és lecsúsztatva rajta, míg el nem tűnt az ülés alatt. Gondolom, azt akarta meg-

próbálni, ki tudja-e rántani a lábamat. Elég ráérősen kísérletezgetett, pedig tudtam, hogy halálos óra ketyeg.

– Elnézést kérek – ismételte meg, miután felegyenesedett és visszaült mellém. – Tudom, hogy maguk, britek nagyon kényesek az intimszférájukra.

Hogy tud ilyen vidáman csevegni egy ilyen szituációban?

Egyszer csak halk sistergésre lettem figyelmes, ami a kocsi elejéből jött, aztán fehér füst kígyózott elő a szellőzőnyílásból.

– Kérem szépen, menjen innen!

Ismét fejrázás volt a válasz.

– Azt hiszem, előre tudom tolni annyira az ülést, hogy ki tudja húzni a lábát.

Egy percre sem kételkedtem benne, hogy erős. Alkarja izmos volt, és könyékig feltúrt ingujja alatt jól láttam feszes bicepszét, miközben teljes erejéből nyomta az ülést. Az egész kocsi beleremegett az erőlködésébe. Aztán egy tompa, szakadásra utaló hang törte meg Jack mély nyögését, majd a férfi keze eltűnt a szétrepedt üléshezát alatt.

– A piczába, ez fáj! – kiáltott fel. – Elnézést – tette hozzá, mire kis híján elnevettem magam. Kihúzta a kezét az ülésből, és láttam, hogy hosszú, mély vágás éktelenkedik az alkarján. Elégé vérzett. A merev, fém üléskeret bosszúból beleállt a kezébe.

– Az ég áldja meg, álljon már le! Tessék, most már meg is sérült!

Vérző karját méregette.

– Miről beszél? Erről? Még borotválkozás közben is szereztem már ennél durvább vágást.

– Maga borotválja a karját?

Egy pillanatra elmosolyodott, mielőtt ismét nekiesett volna az ülésnek.

– Jack, kérem! – Most szólítottam először a nevére. – Már jönnek a tűzoltók. Nekik biztosan van erre megfelelő eszközük. Például az a húzóvas, vagy mi.

– Feszítővas – javított ki Jack.

– Nem mindegy? Addig kitartok. Amíg a benzin nem szivárogo be a kocsiba, és nem kap lángra, nem lesz gond.

Fürkésző pillantást vetett rám, én pedig arra gondoltam, talán érdemes lett volna jobban figyelni a középiskolai kémiaórákon. Úgy tűnt, mégsem tudok annyit a gyúlékony üzemanyagokról, mint hittem.

– Miért? Nincs igazam?

– Nemcsak a benzin gyúlékony, Emma, hanem a benzingőz is.

Értettem én a szóból. A kocsi tele volt benzingőzzel, és percről percre egyre több áradt be.

Az ülés felé biccentettem.

– Próbálja meg még egyszer!

Felém fordult, a hátát a hátsó ülés támlájának vetette, és két óriási, bakancsos lábát az ülés két szélére helyezte.

Bárki ülhetett volna abban az autóban, ami megállt mellettünk. Lehetett volna egy gyenge nő, egy egyszázbélű férfi, vagy akár egy gyáva nyúl is. Örökké hálás leszek a sorsnak, amiért pont egy nagydarab, erős, izmos, hőskomplexusban szenvedő pasi volt az. Még meg sem mozdult az ülés, már tudtam, hogy ez be fog jönni. Tudtam, hogy Jack eltökéltsége, koncentrációja és rendkívüli ereje nem fog elbukni. Más eredménnyel úgysem elégedett volna meg.

Nem volt könnyű menet, de már az első nyikorgásra felkészültem. Amikor megéreztem a legkisebb elmozdulást, és egészen kicsit enyhült a lábszáramra nehezedő nyomás, felkaptam a lábamat, és ezzel kiszabadultam. Csodálatos módon néhány karcolástól és rettenetes, fényképért kiáltó zúzódástól eltekintve sértetlenül kerültem ki szorult helyzetemből.

Mintha a vérszomjas autó megérezte volna, hogy menekülni készülök, egész sor szikra pattant ki a műszerfal mögül. A világ legkisebb és legveszélyesebb tűzijátéka.

– Gyerünk! – sürgetett Jack. Megragadta a felkaromat, és a hátradöntött sofőrülésen keresztül előre rángatott. Kikászálód-tam a szélvédő helyén tátongó lyukon, és négykézláb másztam felfelé a csúszós motorháztetőn. Jack szorosan mögöttem jött.

– Mindjárt berobban a gáz, úgyhogy álljon fel a motorra, én pedig megtolom.

– Benzin és motorháztető – javítottam ki.

– Látom, szeret okoskodni – állapította meg, és minden szégyenérzet nélkül a fenekemre tette a kezét, úgy nyomott felfelé. Talpra állított a sárhányón, de amikor megpróbáltam a lábamra nehezedni, összecsuclottam, úgy kellett elkapnia. Mindkét lábam teljesen elzsibbadt a csapdában töltött idő közben, olyan érzés volt, mintha hangyák rohangálnának bennük. Jack karjába kapaszkodva, aggodalmas arckifejezéssel mértem fel az árok meredek partját. Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire mély. Legalább három méterrel az út szintje alatt voltunk. Hogy az ördögbe tudott ezen felmászni Caroline?

– Nem hiszem, hogy menni fog...

De neki erre is volt ötlete. Térdre ereszkedett, mintha megakarná kérni a kezemet.

– Álljon a vállamra!

– Túl nehéz vagyok.

Most már szinte folyamatosan röpködtek elő a szikrák a műszerfal mögül. Nem volt sok időnk.

– Most azt akarja, hogy bókoljak? Mert szerintem erre nincs idő. Álljon vállamra!

Megfogtam felém nyújtott kezét, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, és mezítláb kászálódtam fel széles és erős vállára. Olyan könnyedén egyenesedett fel, hogy az ember azt hitte volna, ez a mutatvány része a napi rutinjának. Segíteni akartam neki, ezért minden létező gyökérbe és fűcsomóba belekapaszkodtam, amit csak értem, így egyre közelebb kerültem az árok széléhez.

Már majdnem ott voltam.

Lenéztem a férfira, aki a biztonságom érdekében azt is elviselte, hogy rajta tapossak.

– És maga? Fel tud mászni?

– Ne aggódjon, szorosan maga mögött haladok!

Négykézláb igyekeztem minél messzebb kerülni az árok partjától, amikor a benzingőz és a szikrák befejezték a kertelést, és megejtették első és utolsó, életveszélyes találkozásukat. Caroline autója felrobbant. A pokoli tűz lángjai az égig csaptak fel.